

kan indtræde, men paa den anden Side vil jeg sige, at mange Gange foregaar Omsætningen ikke mellem de Paagjældende, Mand og Mand imellem; de berigtige det, som man siger paa Tydsk, „i Ynde og Minde“ under Tillid til en Mellemmand — det behøver ikke at være en Prokurator — ved at En eller Anden indstaar den Paagjældende for, at Debitor er paalidelig; Kreditforeningerne ordne det meget ofte saaledes med den paagjældende Debitor, at de virkelig give Kvittering, før de have modtaget Pengene og saa kan jo Udsettelsen foregaa. Ganske vist kunde jeg ønske tilføjet et Punktum, som løb saaledes, at naar det inden Tidsgrænsen for Lovens Udløb konstateredes at den Paagjældende ved Indleveringen af Obligationen til Udsettelse af Thinglæsningsprotokollen at Omsætningen virkelig er foregaaet, kan han faae baade Thing- og Stempelgebyret tilbagebetalt. Jeg veed ikke, om den ærede Finantsminister vil være absolut imod, at et saadant Punktum tilføjes, sler det, kan Loven komme til fuld Nytte for den, der foretager Konverteringen. Det gaar mig som den ærede første Taler, at jeg savner, at man ikke har kunnet læse, hvad der er foregaaet ved 3die Behandling i Folkethinget, idet Rigsdagstidenden med denne Forhandling endnu ikke foreligger, men under 2den Behandling udtalte den ærede Finantsminister, at det var en Maade, man kunde ordne Sagen paa, og jeg maatte opfatte det saaledes, at han ikke var absolut derimod. Naar den ærede foregaaende Taler sagde, at det kun var de bedst Stillede, det vilde komme til Gode, og det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) mente, at det var saa ubetydeligt, at det ikke var Noget at tale om, tror jeg, at de ærede Medlemmer ikke ret kjende de trykkede Forhold, hvori mange Eiendomsbesiddere befinde sig. Jeg har hørt Mange i min Egn sige, at de vilde gjerne have deres Penge omsatte, thi vandt de ikke Noget foreløbig derved, vilde de dog faae faste Penge. Naar en Mand f. Ex. skulde Penge til Private, kan han risikere at faae dem opagte i en nær Fremtid, men han krymper sig ved at gaa til Kreditforeningerne, fordi det er forbundet med Thinglæsningsgebyrer og Stempelafgift at faae Omsætningen foretaget. Mig forekommer det at ville have den største Betydning for Landmændene ikke alene at faae Renten nedsat, men ogsaa at faae No i deres Prioritetsforhold, saa at de ikke behøve at frygte for en Opsigelse om et eller to Aar, om kortere eller længere Tid. Jeg tror, at det i disse Tider vilde være heldigt for Mange, der skulde Penge til Private, om de kunde gaa

til Kreditforeninger eller offentlige Instituter, hvorved de kunde faae den No, som de trænge til, til deres Arbejde og ikke behøve at frygte for Opsigelse. I den Henseende tror jeg, at Lovforslaget vil have ikke ringe Betydning, idet det vil bevirke, at ikke saa Eiendomsbesiddere ville i Stedet for opsigelige Penge faae uopsigelige, hvad de nu krympe sig ved paa Grund af de ikke ubetydelige Omsætninger, der ere forbundne dermed. Jeg kan forsikre det ærede Medlem fra Frederiksberg, at som Eiendomsbesidderne sidde i det, betragte de ingenlunde Thinglæsningsgebyrene og Stempelafgiften som noget Ubetydeligt; havde de Pengene tilovers, var det en anden Sag, men det have de ikke, de have ikke flere Penge, end de skulle bruge til deres Drift. Der er fremdeles sagt, at der er ikke Grund til at komme Eiendomsbesidderne til Hjælp mere end Andre, men dertil vil jeg sige, at de have lidt meget ved Møntforandringen. Jeg har allerede udtalt dette i det andet Thing, og jeg skal ikke blive træet af at gjentage det men ogsaa udtale det her, at det særlig er Eiendomsbesidderne, der have tabt ved Møntforandringen; jeg ser ikke bedre, end at deres Gjæld derved, at Guldet's Værdi er steget saa meget, ved at Guldet nu har saa meget større Kjøbeevne, er bleven 20 pCt. større, end om de skulde have betalt deres Gjæld i Sølv. Med de Mangler, Lovforslaget har, kan jeg derfor ikke se Andet, end at Loven med en velvillig Administration, og saaledes som den ærede Minister har stillet sig dertil, og som formentlig den ærede Justitsminister, der gennem sine Embedsmænd maaske faar med de Sager at gjøre, vil stille sig, vil have sin Betydning, og jeg vil derfor meget nødig, da man vel ikke kan vente, at den Tid, vi endnu have at være her, vil blive saa meget lang, se den strande, fordi Et og Andet først skal rettes, som man mener er en Mangel. Jeg mener, at det vil være bedre at faae Loven, som den er, end slet ingen Ting at faae. Jeg vil fra mit Standpunkt, skjøndt jeg ikke er tilfreds med Lovforslaget i alle Henseender, meget anbefale, at man tager det. — Overfor det ærede Medlem fra Frederiksberg der indvendte, at Thinglæsningsgebyrene skulde betales i Forveien, skal jeg sige, at det er meget sandt, men ikke at tale om de Tilfælde, der ordnes ved Mellemmand, ved Andres, ved Sagføreres og Herredsfuld-mægtiges Mellemkomst, i hvilken det ingen Betydning faar, om Pengene skulle betales forud eller ikke, idet de jo i alt Fald betales tilbage, tror jeg nok, at de Paagjældende i Reglen ville kunne gjøre Udveie til at staa dem, naar de kun skulle staffles midlertidig.